

Advent, temps de la presència i de l'espera

Homilia, I vespres d'Advent, 28/11/2009

Benet XVI

1Ts 5, 23

Vinguda de Nostre Senyor – Déu és aquí, no s'ha retirat del món – Un «diari interior» de les manifestacions de l'amor de Déu – Sentit del pas del temps com espera; *kairós*, el moment adient – L'espera en un temps ple de sentit – L'Advent desvetlla el sentit de l'espera – Advent, temps de la presència i de l'espera en l'etern.

Estimats germans i germanes:

Amb aquesta celebració vespertina entrem en temps litúrgic de l'Advent. A La lectura bíblica que acabem d'escoltar, presa de la primera carta als cristians de Tessalònica, l'apòstol Pau ens invita a preparar la "vinguda de nostre Senyor Jesucrist" (1Ts 5, 23) conservant-nos sense taca, amb la gràcia de Déu. Sant Pau fa servir precisament la paraula "vinguda", *parousia*, en llatí *adventus*, d'on ve el terme Advent.

Reflexionem breument sobre el significat d'aquesta paraula, que es pot traduir com "presència", "arribada", "vinguda". En el llenguatge del món antic era un terme tècnic utilitzat per indicar l'arribada d'un funcionari, la visita del rei o de l'emperador a una província. Però podia indicar també la vinguda de la divinitat, que deixa d'estar oculta per a manifestar-se amb força, o que es celebra present en el culte. Els cristians adoptaren la paraula «Advent» per expressar la seva relació amb Jesucrist: Jesús és el Rei, que ha entrat a aquesta pobra «província» denominada terra per tal de visitar tots el qui creuen en ell, tots els qui creuen en la seva presència litúrgica. Amb la paraula *adventus* es volia dir substancialment: Déu és aquí, no s'ha retirat del món, no ens ha deixat sols. Tot i que no podem veure'l o tocar-lo, com les realitats sensibles, ell és aquí i ve a visitar-nos de moltes maneres.

Per tant, el significat de l'expressió «Advent» comprèn també el de *visitatio*, que vol dir simplement «visita»; aquest cas una visita de Déu: ell entra en la meua vida i vol dirigir-se a mi. En la vida quotidiana tots experimentem que tenim poc temps per al Senyor i poc temps per a nosaltres. Ens deixem absorbir pel «fer». No és veritat que sovint és l'activitat el que ens domina, la societat amb els seus múltiples interessos el que monopolitza la nostra atenció? No és veritat que es dedica molt de temps a l'oci i a tota mena de diversions? De vegades les coses ens «atropellen».

L'Advent, aquest temps litúrgic fort que estem començant, ens invita a aturar-nos, en silenci, per captar una presència. És una invitació a comprendre que els esdeveniments de cada dia són gestos que Déu ens dirigeix, signes de la seva atenció per cada un de nosaltres. Que sovint Déu ens fa percebre una mica d'amor! Escriure – per dir-ho així – un «diari interior» d'aquest amor seria una tasca bonica i saludable per a la nostra vida. L'Advent ens invita i ens estimula a contemplar el Senyor present. La certesa de la seva presència ens hauria d'ajudar a veure el món d'una altra manera. No hauria d'ajudar-nos a considerar tota la nostra existència com a «visita», com una manera en que ell pot venir a nosaltres i estar-se a prop de nosaltres, en qualsevol situació?

Una altre element fonamental de l'Advent és l'espera, una espera que és alhora esperança. L'Advent ens empeny a entendre el sentit del temps i de la història com «*kairós*», com ocasió propícia per a la nostra salvació. Jesús explicà aquesta realitat misteriosa en moltes paràboles: en la dels servents invitats a esperar la tornada del seu amo; la paràbola de les verges que esperen el seu espòs; o en les de la sembra i la sega. En la vida, l'home està constantment a l'espera: quan és infant vol créixer; quan és adult cerca la realització i l'èxit; quan és gran aspira al descans. Però arriba el moment en què descobreix que ha esperat massa poc si, fora de la professió o de la posició social, no li resta res més que esperar. L'esperança marca el camí de la humanitat, però per als cristians està animada per una certesa: el Senyor és present en la nostra vida, ens acompanya i un dia eixugarà també les nostres llàgrimes. Un dia, no gaire llunyà, tot trobarà el seu acompliment en el regne de Déu, regne de justícia i de pau.

Existeixen maneres molt diferents d'esperar. Si el temps no és ple d'un present carregat de sentit, l'espera pot resultar insuportable; si s'espera quelcom, però en aquest moment no hi ha res, és a dir,

si el present és buit, cada instant que passa sembla excessivament llarg, i l'espera es transforma en un pes massa gran, perquè el futur és del tot incert. En canvi, quan el temps està carregat de sentit, i en cada instant notem quelcom específic i positiu, aleshores la joia de l'espera fa més valuós el present. Estimats germans i germanes, visquem intensament el present, on ja ens assoleixen el béns del Senyor, visquem-lo projectats cap el futur, un futur ple d'esperança. D'aquesta manera, l'Advent cristià és una ocasió per despertar-nos de bell nou el sentit veritable de l'espera, retornant al cor de la nostra fe, que és el misteri de Crist, el Messies esperat per segles i que nasqué en la pobresa de Betlem. En venir entre nosaltres, ens dugué i segueix oferint-nos el do del seu amor i de la seva salvació. Present entre nosaltres, ens parla de moltes maneres: en la Sagrada Escripura, en l'any litúrgic, en els sants, en els esdeveniments de la vida quotidiana, en tota la creació, que canvia d'aspecte si rere d'ella es troba ell o si està enfosquida per la boira d'un origen i un futur incerts.

Nosaltres podem dirigir-li la paraula, presentar-li els patiments que ens entristeixen, la impaciència i les preguntes que brollen del nostre cor. Estem segurs que ens escolta sempre. I si Jesús és present, ja no hi ha temps sense sentit o buit. Si ell és present, podem seguir esperant fins i tot quan els altres ja no ens poden assegurar cap suport, fins i tot quan el present és ple de dificultats.

Estimats amics, l'Advent és el temps de la presència i de l'espera de l'etern. Precisament per aquesta raó és, de manera especial, el temps de la joia, d'una alegria interioritzada, que cap patiment pot sostraure. La joia pel fet que Déu s'ha fet infant. Aquesta alegria, invisiblement present entre nosaltres, ens encoratja a caminar confiats. La Verge Maria, per mitjà de la qual ens ha estat donat el Nen Jesús, és model i suport d'aquest goig íntim. Que ella deixeble fidel del seu Fill, ens obtingui la gràcia de viure aquest temps litúrgic vigilants i actius en l'espera. Amén.

Traducció www.doll.cat